

Bir Bilgeye, “ nasıl insan oluruz” diye sormuşlar, “ Üç adım atmakla” diye cevap vermiş bilge kişi: Önce sana kötülük yapanlara kötülük düşünmemem gelir” insanlığa attığın ilk adım budur...

Sana kötülük yapanlara iyilik yapabildiğin an ise ikinci büyük adımı atar ve hakiki insan olmaya başlarsın.

Nihayet “ sana iyilik yapanla kötülük yapan arasında bir fark hissetmeyecek hale geldiğin zaman “ insansın ve insan olursun...”

Bu temel düşünce, inanç söz konusu olduğu zaman bütün dinlerin ortak tavrıdır.

Hz. Peygamber'in Uhut dağı eteklerinde yaptığı duayı hatırlayalım.

Allah'ım başımı yaran, dişimi kıran, kanımı akıtan kavmimi başımla, onlara hidayet eyle; çünkü onlar beni bilmiyorlar. Bilselerdi yapmazlardı.

Halbuki yaralanmıştır; acı çekmektedir ve eli yüzü kan revan içindedir.

Hz. İsa da şöyle der:

Kötülük yapana iyilik edin. Sövene selam verin. Nitekim siz de kötülüklerinizin affedilmesini istiyorsunuz; Allah'ın sizi affedilmesinden ibret alın, Eğer sizi sevenlerden başkasını sevmezsiniz, iyilik edenlerden başkasına iyilikte bulunmazsanız, o zaman sizin diğer kimselere karşı ne üstünlüğünüz olabilir?

Bütün ahlaki öğretilerde yaklaşım böyledir.

Üstelik insanın varlık hamurunun rahmetle yoğrulduğunu da hatırlatır bize vahiy...

Sevdiği ve sevildiği sürece mutlu olacağını bildiği halde, neden bu enerjisini açığa çıkartamıyor insan ? Sırf egosunu tatmin için!

Başkalarının veya bir grubun hassasiyet gösterdiği ismi ağzına alıp, sevmiyorum, nefret ediyorum diye bağırabiliyor; onların değerlerine saldırabiliyor! Bu insanların mutlu olabilmeleri zordur.

İman insanı mutludur ve mutluluk verir; huzurludur, huzur verir. Güzel olan şeyin adıdır İslam çünkü...

Demem o ki, bunu bir “ dindar” kimlik yapıyorsa, burada ciddi bir yanlışlık var demektir.

Çağdaşlık veya özgürlük adına da yapılamaz; çağdaş ve özgür insan, insanın insanca yaşaması için imkan alanlarını genişletir.

Neye, nasıl, ne için inanıyoruz, nasıl bir Allah tasavvurumuz var, iman ettiğimiz varlık ya da içinde yer aldığımız din hakkında bilgilerimiz ne kadar sağlıklı, inancımız bizden nasıl bir insan olmamızı istiyor veya imanımız yaşantımızda olması gereken farkındalığı oluşturabildi mi gibi soruları kendimize sormaktan kaçınıyoruz. Derinlikli düşünmeye ihtiyaç hissetmiyoruz.

Üzerinde durulması gereken esas konu bilgi eksikliğinden ziyade “ hal dilimiz”... Böyle bir kaygımız yok; bunların cevapları üzerine kurulacak bir dindarlık anlayışı oluşturmak için çabamız da...

Sorgulamalarımızı öteki üzerinden yapıyoruz. Başkalarını yargılıyor, başka inançları sorguluyor, kendimize gelince yanlışlarımıza bahaneler üretiyoruz. Sorgulamaksızın inanç alanımızdaki düşüncelerimizi ve yapıp ettiklerimizi tabulaştırıyoruz. Hele sadece gelenekçi bir anlayış içinde dini- diyaneti yaşıyor isek...

Dolayısıyla inanç alanımıza yönelik dışarıdan gelecek tenkitlere toplum olarak kapalıyız.

Eleştirilere tahammülümüz yok. Tenkitlerde haklılık payının olabileceğini düşünmek istemiyoruz. Ezberlerimizin bozulmasından çekiniyoruz çünkü...

Ya da eleştiriler haksız dahi olsa inancımızın emrettiği çerçeve de kalmayı ve muhatabın sözlerini çürütecek, “ işte senin dediğin gibi değiliz” tutumundan da mahrumuz.

Sanki korkuyoruz ... tuttuğumuz dal kopacak gibi endişelere kapılıyoruz.

Kızdığımız şeylerin tümüne karşı bir temizlik hareketi neden başlatamıyoruz ?Mazeret göstermek dahi abestir; buna her samimi Müslümanın, tepkisini koymasına gerekir. Kalın Sağlıcakla!